

Ἀπὸ τὴν μίνησιν τῶν Ἰδεῶν

Χ Α Ι Ρ Ε Τ Ι Σ Μ Ο Σ

ΠΡΟΣ ΤΟ Β' ΔΙΕΘΝΕΣ ΑΝΘΡΩΠΙΣΤΙΚΟΝ ΣΥΜΠΟΣΙΟΝ

ΕΚ ΜΕΡΟΥΣ ΤΗΣ ΣΧΟΛΗΣ

Τοῦ κ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΧΟΛΕΒΑ

Συγκλητικοῦ, τακτικοῦ καθηγητοῦ τῆς Α.Β.Σ.Π.

Εἶναι ἄξιον ἐξάρσεως τὸ ὅτι, ἐκ τῆς γωνίας αὐτῆς τῆς Γῆς, ἣτις προσέφερεν οὐσιαστικῶς τὸν πολιτισμὸν εἰς τὴν ἀνθρωπότητα, με κορύφωμα αὐτοῦ τὴν κλασσικὴν ἀρχαιότητα, ἐκπέμπεται καὶ πάλιν τὸ μήνυμα τῆς ἐνότητος, τῆς προβολῆς τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῶν ὑψηλῶν ἀξιών τοῦ ἀνθρωπισμοῦ.

Τοῦτο ὀφείλεται εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Ἀνθρωπιστικὴν Ἐταιρείαν, πρὸς τὴν ὁποίαν ἐκφράζονται συγχαρητήρια καὶ εὐχαριστίαι, ἐκδηλοῦνται δὲ διὰ πολλῶν ἀξιολόγων δραστηριοτήτων αὐτῆς καὶ ἤδη διὰ τοῦ ἀρχομένου σήμερον Β' Διεθνοῦς Ἀνθρωπιστικοῦ Συμποσίου, εἰς τὸ ὁποῖον μετέχουν πνευματικαὶ προσωπικότητες ἐκ διαφόρων χωρῶν.

Ἡ Ἀνωτάτη Βιομηχανικὴ Σχολὴ Πειραιῶς εὐχαριστεῖ κατ' ἀρχὰς δι' ἐμοῦ τὸν Σεβαστὸν καὶ Ἀξιότιμον Κύριον Πρόεδρον καὶ τὴν Διοίκησιν τῆς Ἑλληνικῆς Ἀνθρωπιστικῆς Ἐταιρείας διὰ τὴν εὐγενῆ καὶ τιμητικὴν πρόσκλησιν ὅπως ἐκπροσωπηθῇ κατὰ τὴν ἐναρξιν τῶν ἐργασιῶν τοῦ Β' Διεθνοῦς Ἀνθρωπιστικοῦ Συμποσίου καὶ ἀπευθύνει θερμὸν χαιρετισμὸν πρὸς τοὺς μετέχοντας αὐτοῦ.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ, ἡ Α.Β.Σ.Π., ὡς ἀνώτατον πνευματικὸν Ἴδρυμα θεραπεῦον τὰς οικονομικὰς καὶ οἰκονομικοδιοικητικὰς ἐπιστήμας διακηρύσσει τὴν βαθεῖαν πίστιν της εἰς τὸν παράγοντα «Ἀνθρώπος» καὶ τὴν εὐλαβῆ προσήλωσίν της εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ ἀνθρωπισμοῦ.

Αἰσθανόμεθα ὅτι ἔχομεν στενὴν συνάφειαν καὶ ἀρραγεῖς δεσμοὺς μετὰ τῶν ἀπανταχοῦ «ἀνθρωπιστῶν», τῶν σκοπῶν καὶ τῶν ἀρχῶν των διὰ τοὺς ἐξῆς βασικοὺς λόγους :

1. Αἰ ρίζαι τῆς Οἰκονομικῆς Ἐπιστήμης — ὡς καὶ πασῶν, ἄλλωστε, τῶν

Σημ. : Χαιρετισμὸς γενόμενος κατὰ τὴν ἐναρξιν τῶν ἐργασιῶν τοῦ Συμποσίου, ἐν Ἀθήναις τὴν 25 Σεπτεμβρίου 1972.

ἐπιστημῶν — ἀνευρίσκονται εἰς τὴν ἀρχαίαν Ἑλλάδα καὶ δὴ εἰς τὴν κλασσικὴν ἀρχαιότητα.

2. Ἡ σύγχρονος Οἰκονομικὴ Ἐπιστῆμη χαρακτηρίζεται ὡς Ἐπιστῆμη τῆς ἀριστοποιήσεως, στηριζομένη εἰς τὸ δελφικὸν «ἄριστον μέτρον». Εἶναι πρὸς τούτοις ἡ σύγχρονος Οἰκονομικὴ Ἐπιστῆμη ἀνθρωπιστικὴ κοινωνικὴ Ἐπιστῆμη καὶ ὡς τοιαύτη συνιστᾷ τομέα τοῦ κοινωνικοῦ ἀνθρωπισμοῦ.

3. Ἡ Οἰκονομία τῶν ἡμερῶν μας ἔχει ὡς βάσιν καὶ σκοπὸν καὶ ἐμφανίζει ὡς ἐπίτευγμα τὴν Παγκοσμιότητα (οἰκουμενικότητα), διεπομένη ὑπὸ τοῦ ἀνθρωπιστικοῦ πνεύματος τῆς ἐ ν ό τ η τ ο ς τῶν συγχρόνων προβλημάτων, ἀδιακρίτως ὕψους αὐτῶν (οἰκονομικῶν, κοινωνικῶν, πνευματικῶν).

4. Τὸ ἰδανικὸν τῶν οἰκονομολόγων τῆς θεωρίας καὶ τῆς πράξεως εἶναι ἡ κατὰ τὸ δυνατόν μεγαλυτέρα βελτίωσις τῶν συνθηκῶν διαβιώσεως τῶν ἀνθρώπων, ἐξ ἀπόψεως ὕλικῆς καὶ πνευματικῆς. Τὸ ὑφ' ὅλων τῶν κοινωνιῶν ἐπιδιωκόμενον ἰδεῶδες τῆς πληρεστερας δυνατῆς ἀναπτύξεως, ἔχει ὡς περιεχόμενον τὴν τριπλῆν ἀνάπτυξιν ἥτοι οἰκονομικὴν, πολιτιστικὴν καὶ πνευματικὴν.

5. Διακατεχόμεθα ἐκ τῆς πίστεως εἰς τὴν ἀνάγκην ἐξανθρωπισμοῦ τῆς συνεχῶς ἀναπτυσσομένης Τεχνικῆς καὶ ἐκ τῆς πεποιθήσεως ὅτι ὁ παράγων «ἀνθρώπος» εἶναι ὁ πρῶτιστος εἰς τὸ ὅλον ἐνυρυνόμενον οἰκονομικὸν κύκλωμα. Ἐξ ἄλλου, πιστεύομεν ὅτι ἡ σπουδαιότερα ἐπένδυσις ἀφορᾷ εἰς δαπάνας διὰ τὸν «ἀνθρώπινον παράγοντα» καὶ ἀποδίδομεν μεγάλην σημασίαν εἰς τὴν διδασκαλίαν καὶ ἐφαρμογὴν τῶν «ἀνθρωπίνων σχέσεων» εἰς τὸ πλαίσιον τῆς οἰκονομικῆς δραστηριότητος.

6. Πιστεύομεν, τέλος, ὅτι ὁ κίνδυνος τῆς ἀποπνευματοποιήσεως τοῦ συγχρόνου ἀτόμου, τοῦ διαβιοῦντος ἐντὸς τῆς καταναλωτικῆς κοινωνίας ἢ κοινωνίας τῆς ἀφθονίας, δύναται νὰ ἀποτραπῆ διὰ τῆς ἐντόνου στροφῆς πρὸς τὰς πνευματικὰς καὶ ἠθικὰς ἀξίας τοῦ παρελθόντος καὶ βασικῶς τῆς κλασσικῆς ἀρχαιότητος. Ὁ ἀνθρωπιστικὸς Ἑλληνισμὸς παρέχει πρὸς τοῦτο ἀφθόνοὺς τὰς πηγὰς του.

Δι' ὅλους τοὺς ἀνωτέρω λόγους, προθύμως μετέχομεν τοῦ Β' Διεθνoῦς Ἀνθρωπιστικοῦ Συμποσίου, τὸ ὁποῖον ἔχει θέμα λίαν ἐνδιαφέρον καὶ πάντοτε ἐπίκαιρον («Ἡ ἔννοια τῆς ἐπιστήμης καὶ ἡ σημασία της διὰ τὸν ἄνθρωπον καὶ τὴν κοινωνίαν ἐν τῇ διαδρομῇ τοῦ χρόνου καὶ τῇ ἀλλαγῇ τῶν καιρῶν») καὶ ἐπιδιώξιν ὅπως καταδειχθῆ ἡ ἐνότης τῆς ἐπιστήμης καθ' ὅλου καὶ εὐχόμεθα ὅπως τοῦτο σημειώσῃ τὴν αὐτὴν ἐπιτυχίαν, οἷαν ἐσημείωσε τὸ ὄργανο ἐν ὑπὸ τῆς, κατὰ πάντα ἀξιεπαίνου Ἑλληνικῆς Ἀνθρωπιστικῆς Ἐταιρείας, ἐν ἔτει 1969, πρώτου τοιοῦτου.